

Reuerendi Patris P. Hieremiæ Drexelii e Societate Iesu Opera omnia

Duobus nunc Voluminibus comprehensa, & libellis ante hac non editis
aucta ; Illvstrata, Indicibvs Moralibus, Locorum S. Scripturæ, Capitalium
Mysteriorum fidei, Rerum, & Concionum quouis anni tempore habendarum
; Congestis Et Compositis Methodo prorsus, alijs Auctoribus inusitata ; Sed
Theologis ...

Drexel, Jeremias

Antverpiæ, 1643

Disce vivere, id te doceat lex charitatis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77028](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77028)

neo. Nunquid eo libidinem omnem prohiberi censet? A
censet, respondebit, nec aliter poterit. Et tamen in
hanc expressissimam Dei legem, nihilominus tam petu-
lantly, toties peccare audet? ergo tua tibi muliercula,
tui tibi furtivi amores, tuæ tibi oblectatiuncule præ
Deo, præ Deilege, præ honore Dei, longè sunt chario-
res: ergo in te nec in illa vivit divini amoris, quamdiu
hos mores & impurum hunc amorem perseveras. *Hæc
est enim charitas Dei, ut mandata ejus custodiamus.* Quid est,
inquit Augustinus, quod diligo Regem, si odio habeo
ejus legem? & verissimè Gregorius: *Vix, inquit, amat,
qui ad mandata ejus à suis se voluptatibus coarctat: qui per
illicita desideria diffultat, profecto Deum non diligit, quia ei sua
voluntate contradicit.*

1. Ican. c. 5
vers. 3.

Deinde, ad eandem divini amoris actionem quem-
que obligat alterum hoc periculum, cum quis pruden-
ter sibi metuit, ne ratione loci quod iturus, aut hominum
quibuscum acciturs, gravius delinquat, tunc sane opus,
animum Dei amore sic inflammat & muniat, ut cum
Psaltes regio sincere pronunciet : *Scrutabor legem tuam*
Domine, & custodiam illam in toto corde meo. Hæc est enim
charitas Dei, ut mandata eius custodiamus.

Pfal. 118.
vers. 34.
1. Ioan. 2.
vers. 3.

Postremo denique corporis animique periculum, idem quod dixi, divini amoris argumentum postular: ut, cum quæ fataliter sibi horam imminere sentit, hoc ipso in suum conditorem amore feratur, idque non præ-
næ formidine, non præmi spe, sed quod agnoscat, hoc à se **SYMMO BONO** modis omnibus deberi. Hac certe supremæ vitæ horâ, si unquam, illa, quam integerrime potest, observanda: **Diliges Dominum Deum tuum, ex toto corde tuo, & ex totâ animâ tuâ, & ex omnibus viribus tuis, & ex omni mente tuâ. Charitas nunquam excidit.** Ergo, in charitate cœsumus in illo per omnia.

Luc. cap. I.
vers. 27.
1. Cor. c.
vers. 8.
Ephes. c.
vers. 15.

*Epheſ. c. 4.
verſ. 15.* *Proteſtatio ad Deum, ſaltem ſemel per hebdomadam dicenda.*

Siquidquam, ô mi Deus, cogitauero, dixero, fecero per imprudentiam, quod diuino beneplacito tuo repugnât: coram te, Domine, totaque curiâ tuâ cœlesti protestor, id præter & contra voluntatem meam fieri. Si aliter accidat, Misereere, Domine, & errantem illic revoca, cadentem subleua: & ne id contingat, per bonitatem tuam rogo te, misericordissime Deus, ut benedictione tuâ me præuenire, & tanquam rem tuam possidere ac regere digneris. Arbitrii mei libertatem tibi sic subijcio, ut illam à te, si opus, etiam cogi cupiam, & vinciri, ut contra te rebellet, aut contra voluntatem tuam vel minimum, quid committat. Unicè velim, mi Deus, quod tu vis; & quod tu non vis, id & ego unicè nolim. Hæc mea unica sit voluntas, voluntatis tuæ beneplacitum querere, ac facere in omnibus. Si quid, Domine à te petam, ne largiaris petenti quod honori tuo deroget, quod tuæ voluntati repugnet. Scio, ô bonitas, scio: id mihi solum obest, quod tibi non placet. Ergo te per omnes Sanctos Angelos tuos oro, da mihi odium mei, & tui in omnibus amorem.

Gemitus ad Deum anhelantes, amoris plenissimi.

AMo te mi Deus, cupioque ardentius amare. Hac
amoris flammâ cor meum penitus liquefiat. Nihil
extra te me beat. Et quando, mi Deus, & quando ad te
hinc evolabo?

H O R A IX.

Disce MORI : id te doceat maximus
debitorum numerus.

MEMENTO homo spuma, immenso aere alieno te laborare. Cogita peccata tua omnia, & in unum

ca cumulum compone : tot lascivæ cogitationes, tot verba non otiosa tantum, sed contumeliosa, fœda, detractoria : tot facta improba nullo furo excusanda. Intrahere hos tantos noxarum acervos, & fateri cogitis : Magni debitor sum multorum millium talentorum, & heu, si me sic oberatur mors meo adversario tradat, certum est, carcere non exibo, dum ad teruncium solve- ro. Mature hæc cogita & aliis sæpe ignoscito, tibi nunquam. Qui se cognoscunt, uti semper peccant, ita semper plorant. Vis nunquam esse tristis? bene vive: beatus ille homo, qui semper & ubique sic vivit, ut unamquamque diem velut ultimam, & non redituum consumat. Memento mori.

Disce VIVERE: id te docent lex Castitatis.

Fluctus Spiritus est charitas, continentia, castitas. Omnis autem ponderatio non est digna continentis animae. Nemo jacter pudicem animum, si impudicum habeat oculum: nemo de casto corpore gloriatur, cujus casta non sit cogitatio. Optimus Job Ideo cum oculis fantebat fecundus, ut posset etiam cum cogitationibus: *Pepigi, ait, sedus cum oculis meis, ut ne cogitarem quidem de virgine: quam enim partem haberet in me Deus desuper? Oculum accipe a beato Hieronymo edunt: Quacuq; uerit, virtute pollicis; quibuscunq; operibus niteas, si cingulo castitatis careas, omnia per terram trahis. Et crede mihi, mi homo, si te pestilens libidinis uredo adurat, nec resistas, perisisti. Corpus, animus, pecunia, fama, omnia tibi tua pericunt: vale dic celo, & morere. Ergo principii obsta, & canit obtere huic colabro, ne cauda te venenat.*

Disce ORARE: id te doceat Oratio
B. Francisci.

DEVS MEVS, ET OMNIA.

Beatum Franciscum accepimus noctes ipsas quatuor verbulorum horum commentatione & creberrimâ repetitione, non semel summâ cum animi sui voluprate transegisse. Igitur voce præeuntem sequere, & dic:

DEVS MEVS, ET OMNIA.

Millies hoc dicam, millies hoc cogitabo, millies hoc, & usque, & usque, & usque millies repetam. Neque enim vel dicere vel cogitare majus possum aut melius, quam hoc ipsum, **DEVS MEVS, ET OMNIA.** Alii alia querant, alia desiderent, unum ego Deum meum quero, Deum desidero: **O DEVS MEVS, ET OMNIA.** Opes alii & honores, voluptates aliis universas relinquo: Deum ego habeam, & omnia habeo. Totos alios ego mundos concedo: autecos & gemmeos montes non invidio; summas delicias permitto; mihi Deus meus est omnia. Nihil ista bonum; nihil ista pulchrum aut jucundum, quin summum illud & primum **D** bonum, & melius sit, & pulchrius sit ac jucundius. **DEVS MEVS, ET OMNIA!** quam me varia saepe accendunt desideria, quam diversis subinde aestu cupiditatum! ita ut cum lunatico illo adolescente, modò in ignem, modò in aquam rapiar. Sed quam illa tanta bona sunt, quae ego tam anxie appeto? num hoc vel illud genus edulium aut potioris? Deus meus, cibus meus, potus meus, & omnia. Num hoc vel illud genus relaxationis aut voluptatis? Deus meus, gaudium meum, voluptas mea, & omnia. Num hoc vel illud genus honoris aut dignitatis? Deus meus, honor meus, mea dignitas, & mea omnia. Quid est tandem quod appetere possim; & cujus loco, mihi non Deus sit, & sit omnia? mihi epulatio, mihi oblectatio, mihi quies, mihi thesaurus Deus est, mihi Deus omnia, & plus quam omnia. Nam etsi cibus, quibus inhio, vesci: potus, quem sitio, refici: voluptate, quam ardeo, frui: honores, quos ambio, assequi